

ზვიანები

ქართული
ხელოვნება

საბრალო ყველა რგვლი,
ვინც შენ შესიად დაგსახა,
და მე სიცილითა გკვდები,
მეცინება ხა - ხა - ხა - ხა!

1992 მარტი

პოლიტიკურ ცუდუბოჯათა კრეხული

ფასი 3 მან.

სუსხიანი ღირსიკა ანუ ანტიკანეპირსიკა

რა პატივი დამლო კრემლმა!
ჯერ მაქცია რეზიდენტად,
მერე კიდევ „ტროის ცხენად“
ცდებლად, დენთად, პრეზიდენტად,
ახლაც მისი კოზირი ვარ,
მისი ცხენი თონარკი,
„მეგობარიც“ მომამაგრა -
„დუდარკი“, „ჯობარკი“!

მოლოდინაანთ ვაქცავი
ნეტავ რასა იქმს „ჩერნაში“?
-წინადაცვეთას იპირებს,
არც ქაღალდს ხმარობს „ჩერნაში“.

გაოცებისგან მცადა ტვლი ვპრატო,
რად დაიწყენე შენ კრუგლი სტოლი,
ხომ არ გაგიუდი, კარგველო კაცო,
აკანჩატელნა რინხულსაა ჩტო ღი?

ედუარდ შეგარდნაძე

აკოფ დარდიმანდიანი

მზეს რომ მარშრუტი ვუცვალე,
არ გქენი სამუღამოდ ის,
დღეს დასაველით გვწველის და
მზევ დასაველური ამოღის!

ზნარტ, ხვალე თუ სარგელად
იპონელი ჩამოვა,
ეს უბედური ჩენი მზევ
თავის ადგოლზე ამოგაა!

სანამ ყურზე გვეძინა,
გაგვიკეთეს ფოკუსი,
ვაზის ნაცვლად ვახარე
მისაკი და ფოკუსი,
თუმნად ნიფხვის ჩამხდელის,
სიხარბე გვაქვს კიკუსი...
საქარაველოს ადადგენს
„პომო სოფეტოკუსი“?

ბოლოხანს ძალზე წამოიფურქნა
პოლიტიკური პროსტიტუცია,
პატარ - პატარა პარტუნინებში
არჩევნებისთვის ფაციფუცია,
თუმც ძველებურიად, ზვიადაური
ყველაზე ბრიყვი და ტუბუცია,
საბჭოთა ზვიადა ვინ დაუბრუნებს,
გამოიცივალა კონსტიტუცია!

დიპლომატი ვაგზალებე

ფილო: -ახლა ვაგზალები ბიკვირტეს,
მოქურეზულან ბლომად მრგვალები,
კაცები - კბილებნაკაწკაწები,
ქალები - ნიკაპნაკანკალები.

მიხო: -ზვიადა რადის დაბრუნდებო,
დასიებოთა ცრემლით თვალევი,
მიგათ დონტურიც ვეღარ უშველის,
სულ დაქლიავდენ ჩემანალები!

ნება მიბოძეთ ვიბოძოთ
პოლიტიკური ანდაზა:
რამეფუ ყველა იღვა
ან ნახმარია, ან თაზა,
ოპონენტს ყური არ უგლო,
ტყუილს ამბობს თუ მართალსა,
ის რთვა აღთას მოჰყვება,
შენ შეედავე ბაღთასა!

აზრებს გვიზიარებენ
არტუშა და კატუშა:
- ძღვაფგინთ „საბორო“,
დავანგროთ „არტუშა“!

ღირსების სასამართლო
ჯანათან სვიფტი - ამ ვაზეთის აგრო-
რი წმინდა წყლის პლაგიატია. მისი
პოლიტიკური სატიროს ექსცენტრიკულო-
ბა ჩემი „გულივერითაა“ ნასაზრდოები!
ბერნარდ შოუ - მისი ვითომ უწყინარი
იუმორი რომ წაიწუნკლებს, ეს ხომ აშ-
კარად ჩემი გავლენაა...
ჯეიმს ჯოისი - ერთი შეხედვით პრიმ-
იტული ტექსტები რომ თუქსუსური ქვე-
ტექსტებით აქვს დანაღმული, ესეც იმ-
ის დასატური, რომ ჩემი „ულისცე“ ნა-
მეტნავად ნაყვარება...
მე - თუ ეს ყველაფერი მართალია, მეც
ირლანდიელი ვყოფილვარ....

თავად განსაჯეთ, რისი ღირსია
ჭუჭრუტანიდან ხალხის მთირველი,
მწერლობაც, გველი გამოვიზრდია,
ჩამშვებ-დამსმენი და გამწირველი,
ასფალტის ზემოთ რის მაქნისია,
ნაკელში არის ჩასაძირველი,
„ლიტერატურულ საქარველოში“
ვინც მოაწერა „მიმომხილველი“!

ჩაღირობს ზვიადაური, ექსპრეზიდენტის დამქაში,
სამხედრო საბჭო მთლიანად ხომ ჩასვა „ქურდულ რამქაში“,
ჭორი, ასეთი ბითური, რამ მოაფიქრა ნეტავი -
თურმე სიკუბა ყოფილა „ღრძილებში“ მორფის მკეთავი!

ეს „ზვიანბი“ ვინდა?

წინაპარს უთქვამს - მარტო კაცი ჭამაშია ბრალია. ასე
ჯერ ერთი იმიტომია თქვა, რომ მაშინ საჭმელი იყო სამყოფი,
თორემ ახლა მოზიარე თუ გაგიჩნდა წამალი, ბრალი მაშინ იკ-
ითხე, ხოლო მეორეც კიდევ იმიტომია თქვა ასე, რომ მაშინ და-
ეღმა კაცმა არ იყო, რა იყო გრაფომანია, ხოლო ის, რომ
გრაფომანი მარტომიწამელზე საცოდავია, ცენზორმა ყველაზე
უკეთ უწესს. სწორედ ამიტომ, ჩემმა ცენზორმა გადაწყვიტა
წამხმარებოდა პაწას და შემიშვირებდა, ვითარცა სატირის ზვი-
გენს პოლიტიკის ნიანგი. სწორედ ამ უკუდმართმა სიმბიოზმა
განსაზღვრა „კუჭკუჭელა - 7“-ის მეტსახელი „ზვიანბი“, ანუ
რუსულად „კრაცულა“-სატირიტესკააა ვაზეტა პროტივ იაზირ-
იკოვ, ა ტაკ შე ნეკოტორიზ რუსსკოიაზირიკოვ!

მაშ შევთანხმდეთ - მე „ზვი“ ვიქნები, ჩემი სიამის ტყ-
უბისცალი - „ანგი“. ახლა თავად „ანგის“ მოვესმინოთ:

თვითონ უკრავს, თვითონ მღერის, ასე ხმობენ ხოლმე მასზე,
კეფა-ზურგიით იცნობს ვრი მეოცნებეს შიშველ ნარზე,
მხოლოდ ერთი, ცენზორ-ტუში, რაფრენილი ეჭვით კოჭში,
კარგად ცნობდა მზერამრუში, რით სუნთქავდა „ოროკრი“,
პოლიტიკურ ემბაზიით და სატირული სანელელებით
შეჯერებულ რითმებს ცრიადა, გულდინჯად და მეტიც ნებით,
მაგრამ ერთხელ, როცა ყულფის მიშვიდველი იგრძნო ძაღა,
იმას ეძმო ცენზორყოფილ, ვისაც წყვეთ თან სდევს კაღამს.
ტვინს იჭყლევტავს გარეთ ბრბო და აქ იცლებდა თასი თასზე,
ეს რომ ასე იქნებოდა, მოხდებოდა ეს რომ ასე,
იფიქრებდა ვინმე განა, რის დაება ხარი ხართან?
და ატორის გამოცანა კიდევ უფრო ჩაიხლართა!

ზოგი იმეზით ერთობა, ზოგიც იშვიათ მარკებით,
მართლაც რომ მგელმა შეჭამოს ყველა თხა თხაზე ნაკლები,
ჯობარს უმშვენებს ყაზარმას წითლად ფერილი „რამკებით“
ერის, ზვიად და ილიჩის საკოლექციო ნაკრები.

თუ რუსთაველზე შეესწარ წოკობას და დრიანცელს,
რუსლანი დაუნახიათ, იცოდეთ, აშარ დიაცებს.

უმუშევრებში ჩარიცხა კონსტიტუციამ „მესია“,
„მესიის“ ფონდი ვაქციით საქმოქლიგელთა პენსიად!

ახლა „ანგის“ გამოცანები დააჩაწიკეთ:

კარგულ-ბუნკერული ზეობა ჯავშანქილტ-„ეროვნული“,
„ჩეჩნაში“ ვინ დაასრულა ტრანს-ტრანზიტით ერევნულით?

ლაურენტია მკბენარო და კიდევ ყელში ძვალო,
ნეტავ ვიცოდეთ რა გრჯიდა შე კაცო, „ტო ესტ“ ქალო?

წიგნები ბლომად უწყვიდა თურმე უცხოურ თაროზე,
ხელმარჯვედ მღეწველს ვნებების ცოლურების კალოზე.

მის აშლილ ბაღანს ასხივებს ყველა საგანი წრიული,
ღანდებით ხილვით მზღანდველი, პღებეი მარადიული.

მისი მხილველი იფიქრებ, უკუდმართობაც ნიჭია,
კამოსთან ლუკმის გამყოფი, გასათხოვარი ბიჭია!

რითმებით არ იკავება პოლიტიკური უღრანი
ჰმ! დაბალ კლასში გადასვლას არას დაგიდევს

ახლა „ანგის“ მავამები დაამუღამეთ, გეოავება:

ვიმედოვნებთ, ჩვენი სოლო, თუ დეეტი სიამური,
ზოგ-ზოგისთვის ვერ იქნება. განსაცდელად სიამური.

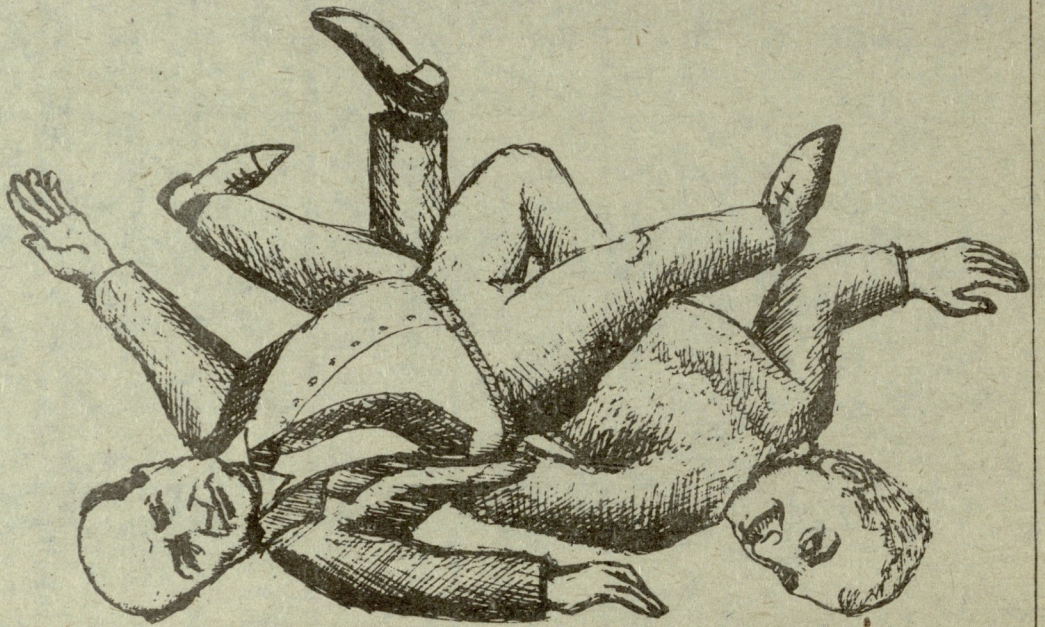
დაგვაქცია, ამოგვაგლო მავ ბუქნამ და მავ „ურამა“,
რაც რომ კარგი უნდა მითხრა, შეგავებებ - მა გურამა?

თავს გადასდის თუ იფსება, უმონარქოდ თუ მონარქით,
ქვეყანა ბერით იცნობა, კაცი ცოლით და მონა რქით.

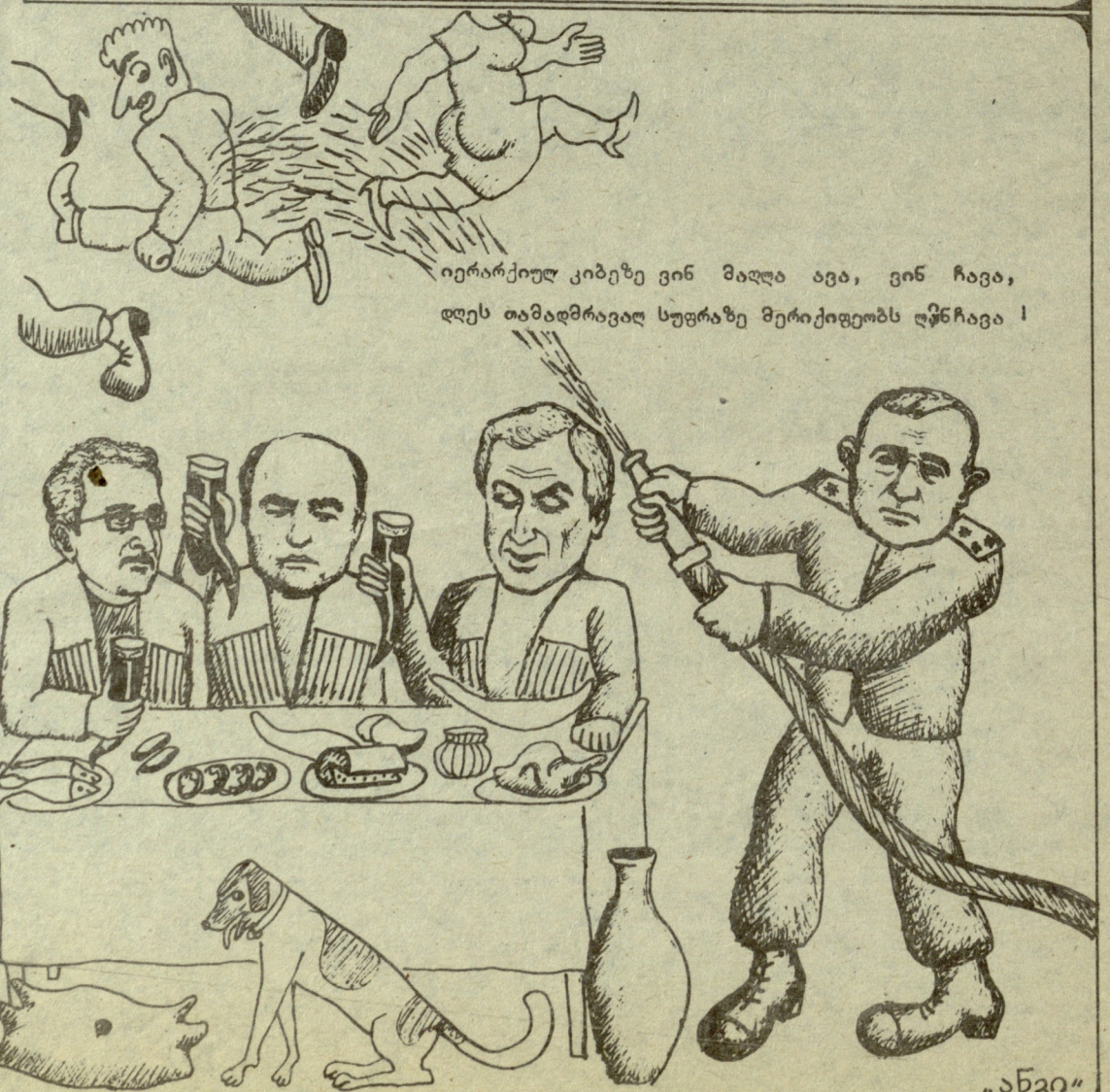
არც ის უნდა გაიკვირვოთ, რომ „ზვი“ ინერციით ტყუბის-
ცოდ „ანგის“ უქბინოს, ვაქცია ასე: - როდესაც ნომრის შედ-
ევებს პოლიტიკურად აჯამებს, პარადელურად ცენზორი თხზავს
უცენზორო მავამებს, დაგესლავს პოლიტომანებს, პირბადრებ-
სა თუ აჯამებს, „ანგის“ სახელი ზარადგდეთ სუყველა ყაყა-
ნაგამებს!

არც ეს იყო ისა, არც ის იყო ესა...

ვახტანგ ჯავახიძე ამბობს ერთ ლექსში აბილიის ცაზე - ვისთვის მუქი ცისფერია,
ვისთვის - ღია ლურჯო. ჩვენი უბედურება ისაა, რომ ვიცით რა ერთმანეთის პოზიცია
და ამ პოზიციათა ფაქტობრივი თანხვედრა, მაინც სასიკვდილოდ ვიმეტებთ ერთმანეთს,
თითქოს მუქი ცისფერი და ღია ლურჯი ერთი და იგივე არ იყოს. ნათქვამის დასტურად
მახსოვრობის მქონეებს ვთხოვ დამიკრან კვერი - იძახდა თუ არა ოროდღე წლის წინა
მიტინგებზე ბატონი გამსახურდია - მხოლოდ კონფედერაცია არისო ერთაშორის ურთიერ-
თობის ვივილიზებული ფორმაო? იგივეს იძახდა თუ არა საკავშირო სესიებზე ბატონი
ადვადი? ხოდა როგორ არ გავიხსენოთ უიარაღოს ცნობილი სტრიქონები: - არც ერთი იყო
ბავებტი და არც მეორე დისიდენტი, ორივენი ბედკრული კონფედერალისტები იყვნენ.

იგივე თემის გაგრძელება ამდაგვარად შეიძლება. მრგვალწიფილა არჩევნებში ზვიადს
აკოლილი ზოგიერთი დეპუტატი რადიკალებს უდრენს - ზვიადის აღზევებაში დგაწლი მი-
გოდღეით. ამას იმ გონორით ამბობს, აქაოდა პარლამენტში ზვიადის ოპოზიცია ვიყა-
ვო. არადა, ამ ოპოზიციონერობით სარგებელი არა მოუტანია რა, თუმცა იმის მოჩვე-
ნებითობას კი შქმწიდა, რომ პარლამენტი ალტერნატიულ აზრებს აბოგინებდა და ამდე-
ნად დემოკრატიული იყო. აქედან დასკვნა - არც ერთი იყო საპარლამენტო ოპოზიცია
და არც მეორე „პოზიცია“. ორივენი ბედკრული კოლაბორატუანისტები იყვნენ.

იერარქიულ კიბეზე ვინ მაღლა ავა, ვინ ჩავა,
დღეს თამაღმრავალ სუფრაზე მერიქიფეობს ღმწჩავა!

მომავალზე ფიქრით

ჩემო სამშობლოვ, მდიდრული არჩევანი გაქვს ხვალისთვის, გინდ გახდის რესპუბლიკელი და გინდა - როიალისტი, ამოირჩიე თუ გინდა ზვიად კონფედერალისტი, გინდა - ელფარდ მარქსისტი, თუ გინდა - ხორხე რალისტი!

ხან რომ ქარს ვტანთ ათასებს, ხან ვართ კაპოკის ჩარჩები, ვხარობთ, თუ ვინმე გვაფასებს მფლანგველობით და ხარჭებით, ანთებულ ფულზე მწვანად შეწვავ, უცხოელს თუ ებრანელებს, ხოლო საერო წიპანზე ტლინკაობ, არ ისარჯები, ტახტს თუ ალაფგენ და ამით ესენგეს გარეთ დარჩები, რომელ უჯიგროს აშინებს სამეფო კარის ხარჯები?

საქვეყნო ფოსტა

ერთმა ჩემთვის უცნობმა მკითხველმა ცდუნებას ვერ გაუძლო და ამჟამად. სონეტი შეუთხზავს და რაღაც მანქანებით მომავალში კიდევ - გამამიქვეყნო, თან ცინცხაა, ჩემზე უარესი უნდა იყოს, რაკი ფსევდონიმით კი არ მოუწერია ზედ.

სონეტი გურამს

დაბალი იყო გურამ პეტრიკი, მაგრამ ო, სულით იყო მაღალი <არწახული სასწაულია>, ასეთ ანგელოზს ვერ მიწაზე არ გაუფლია ეგზემი ალაღსა და ეს არის მართლაც მართალი.

აზნაურობას მოელოდა ის სიხარულით, კინაღამ გახდა, მაგრამ ბედი ისე კრულია და ეს ქვეყანაც ისე სინდისდაკარგულია, რომ დააბრალეს რადიოთი ღანძღვა-გინება.

მერე ზვიადამ მოინდომა თერგის დაღვრა, კარვის ქაღებმა ვაგზლის ბუნკერს აუღეს ადლო, შენიკი, გურიკა, ისევე გერგო ზღაპრის დაწერა, ეს ანგელოზო, ჩემო ნიჭო, დაკარგე ადლო.

აგტორის თხოვნით ჰონორარი < ერთი გურიკი და ორი პეტრიკი > გადაირიცხება ბუნკერის აფსადგენად.

ახლა კი ტრიბუნა პროფესიონალს ეთმობა. ქვემოთწარმოდგენილი ლექსების აგტორი ნამდვილი პოეტი გახლავთ, აღონდ იმდენად უყვარსა იუმორი და იმდენად არ უყვარს მრგვალები, რომ ორიოდე სტროქონი ჩვენს შეგვაწიო. აი, როგორ წაიცილებს მან:

როს იკითხავს ბურჭულაძე: „გაგვარძელოთ კამათი“? პრეზიდენტი, რა თქმა უნდა უპასუხებს არაფერს. საკითხია ბევრზე ბევრი, მარე ასი კალათი, დროა კენჭი რომ ფუხაროთ საკითხს... <ძალის ძალათი> სდუმს მწერალი, სდუმს ექიმი, სდუმს მძღოლი და ხარბტი, ამ კამათის გაგრძელება არის ახლა დადგენილი. -დადგენია! უყვიროს ერთხმად პრეზიდენტის კარავი, „წინააღმდეგ ვინ წავიდა?“ „რა თქმა უნდა, არავინ!“ „თავი ვინდა შეიკავა?“ „რა თქმა უნდა, არავინ!“ ეს საკითხიც მოგვაგვარეთ, ყველა კმაყოფილია... რად გვიღიმიან ორჭოფულად ნეტავ დიდი ილია?

სასაცილოა, სატირელი რომ ადარ იყოს, გაგნაძე ზურა ჭიჭიჭივად ასწავლის ნიკოს, არიგებს ჭკუას, რა, როგორ იყოს, სატირელია, სასაცილო რომ ადარ იყოს. გორი, ქარელი, აგარა, სკრა, მე მინდა ახალი სიმღერა ვთქვა, სამგორი, რუსთავი, ზაპესი, ლენინი, სტალინი, ცახესი! კაკოი, ნემოი, პეტროი, და კიდევ მრავალი მედროვე-გორი, ქარელი, აგარა, სკრა, მე მინდა ახალი სიმღერა ვთქვა: სამგორი, რუსთავი, ზაპესი, ლენინი, სტალინი, ცახესი! აგენტი 53

გუდს ნუ განიჭხ ბაჩუასი, ანუ ღაყაზუკის პანგიონებო

სანამ უშუალოდ საქმეზე გადავიდეთ, ბატონ გიორგი კვიციანიას მინდა გურჩიო - სხმარტალი გაწაფულ მრგვალებთან ინტერვიუს აღებამდე, წინადადით სველი საბანის ხელში მომწვედვეთაში წაიფარჯიშეთ ხოლმე.

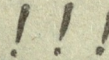
კაკო ასაციანი ის კაცია, რომელსაც ერთ წუთში შეუძლია თქვას - არ დაგვცა-ლდა, თორემ მე და ხეცურბანი კარგ კანონებს შევიმუშავებდით და საქმეს ეშვილებოდით, მეორე წუთში კი - გადადგომას ვაპირებდი, რადგან რეალურად ვერაფრის გაკეთება ვერ შევძელი.

რადაც ვეები ჩვენს შეგვეშალა, მაგრამ ოპოზიციაც უპასუხისმგებლოდ იქცეოდა! მისი აზრით მიტინგიც არ უნდა ჩატარებულყოფ და გვეცლია, როდის გამოაცხადებდა კაკო ზვიადს ზევისად. ღამიზების პრეზიდენტად ხომ უყავდა უკვე მონათლული, თან გვიმტკიცებდა - თავის დროზე იეთიმი გურჯია თქვა ეგაო, ის კი დააგნიწყდა, რომ იეთიმი გურჯი, როგორც ჯანმრთელ მამაკაცს შეეფერება, მოპირდაპირე სქესის წარმომადგენელს მიმართავდა ასე

სულიერი სიღამაზისა რომ გეცხობ რაიმე, მრგვალებო, თვითგანახლების წადილის გამო ფენიქსს შეგადაბრებდით, მაგრამ ერთ ნიადაგზე მეორედ ამოსვლის მოსურნეობით ნიახურს უფრო ემსგავსებით. ჩვენ კი აღარ გვინდა პრასის გარშემო ამოქრქურებული ნიახურის ბოსტანი, არამედ სუნტრუცა მამებლებისაგან გაწმენდილი პარლამენტი გვინდა.

ღიქვების დასაბრუნებლად კი პოლიტიკურ რენიმიაციას პოლიტიკური ხარაკირი სჯობდეს იქნება. ასე მგონია მე.

ბაჩუკ გულგაუბრებელი

ერთაძე თუ მტრიაძე, აქვს შემბარავი უღურბული, პოლიტიკაზე თუ ბაზრობს, თავდაჭერა აქვს „ქურდული“, იმი ჰანჯის მოდილინია, გაუხარდება რაღაც მტერს, რა პოლიტიკა აუტყდა საუყვლოა მეყარმთისტერს?

როსა „მეზრო“ გაპირობება ექონსეული გიგანითა

„პირველად შენ გამიღიმიე“

თუ გსურს მე გაგიღიმიე. მთავარი ერთ-ერთმა პირველმა იკისროს. რა ეუყოთ, შე კაცო, მრგვალი ვინ არ ყოფილა, მაგრამ სიცილი სიმრგვალებზე კი არ გაუცვლია. ქართველს, მოგვსენება, კბილის კრატუნზე შეტად კუჭკუჭი და ხიხინი ნაყვარება. ლექსიც კია ასეთი - ღიმილის ბიჭი ვიყავი, შეგზე არწივი მეხატა... არწივიო, გესმის და არა წრწირო.

ფიცო ხომ არ მიეცით ერთმანეთს მრგვალებმა, რომ სინამ თქვენი პრეზიდენტი არ აღდგება, ისეთი სიუბტილთ იაროთ, თითქოს ეს-ესაა სკინტში ჩაგაკვრევენეს ცხვირები?

იმი დღეს ტელევიზიით გვამცნეს - პრეზიდენტის მომხრეები ახლა შეტრო „ვაგზლის მოედნის“ მიწის ქვეშა გამანაწილებელში იკრიბებიანო.

ღმერთმანი, ამ ხალხს რაღაც საეჭვო ლტოლვა აქვს მიწისქვეშეთისაკენ.

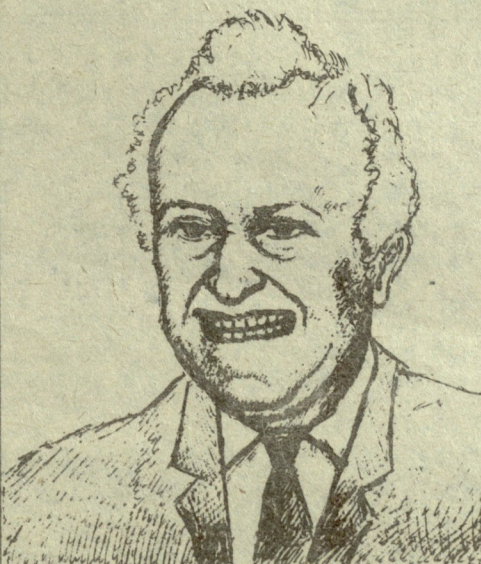
მრგვალებო! ბოლოს, მრგვალებო და წვეტიანსაც მიწა შეგვცამს. ასე, რომ ნუ გეჩქარებათ, ამოძვრით ბუნკრებიდან, მტროებიდან, სოროებიდან, დატყობით მზითა და ჰაერით. ესენი ხომ მაინც უფასოა უერჯერობით. აი ძიბ თენგიზი რომ გაგიძვირებთ შეტროს, საოჯახო ბიუჯეტისთვის ნამეტანი ძვირი დაჯდება პრეზიდენტის სიყვარული.

ოპოზიციის გადასრიალებულ მრგვალებს ვთავაზობ იდეას - გამოსცენ გაზეთი სახელწოდებით „ჯართული ქრონიკა“, რომლის საშუალებითაც დამყოფილებმა მკითხველის არაჯანსაღი ინტერესი პოლიტიკური ჯართის მიმართ. აქედან შეგვეძლება გავიგოთ, თუ რას საქმიანობენ ამჟამად და რას აპირებენ მერმის გუგუშვილები, ომანიძეები, თუ შილაშვილები და სხვა ჯანდაბები.

გილოცავთ

„ამიერკავკასიის სამხედრო ოქს რუსეთი დააფინანსებს და იგი ამოცანებს სამხრეთ ფლანგზე რუსეთის სასარგებლოდ გადაწყვეტს“ - ვკითხულობ „ზაკავკასიის ვაენნიე ვედომოსტის“ ა.წ. 24 იანვრის ნომერში. ამ ჭეციანური აზრის აგტორი საოკუპაციო ჯარის მთავარსარდალი ვალერი პატრიკივი გახლავთ. გილოცავ სამშობლოვ რუსეთის სამხრეთ ფლანგის სამატიო წოდებას.

„საქართველოვ, ვინ ვინ მოგვსა უვილი ღასაარგავი“

„გაბდგილდა, აქანამდის გარდებხადა რაცა ვირო, თეთრთა კბილთა გამოკრთების თეთრი ეღვა, ვითა ვვირო“.

თემურ ქორიძე რა იქნა, ნაზი ღიმილი რა ქონდა? იგი რომ შემოგვიცნებდა, ვისდა ახსოვდა ჯოკონდა.

რას გაიგებ, ვინ ვინ არი, სანამ სკამზე არ მოჯდება, თეთრი კუდი, შავი კუდი პარლამენტში გამოჩნდება!

ქვეყნული პრესის

„სამშობლიოებთან ორდენი“
 სვეტიანო ამბავი
 გვგონის მოედნებთან ძირითად შემადგენლობას ახლახან „სამშობლიოებთან ორდენი“ დაუბარებია. ამ სარტინდო ორდენის ფუნქცია ერთი უცნაური „ტაქსისმანის“ დაცვა გახლავთ.

ყველაფერი კი ასევე დაიწყო. ერთ მხრემ, ნისლიან საღამოს, კაცკასიის ჩრდილო ფერდობზე მონეტრიადე მლოდი-ნაშვილს „სამშობლიოები ეგზობიტაცია“ დაეწყო და ექსტაზში მყოფი ის იყო ქარაფიდან უნდა გადამხვედნო, რომ ხიფათა რამ მოეღვინა... ეს იყო დამუშავებული აქსეზა, საგულდაგულოდ გაპრობირებული ჩლიქებით, თუმცა კარგად თუ დააკვირდებოდი, აღმოჩნდებოდა, რომ დამუშავს ფრთები ჩვეულებრივი ნაბადი იყო, ხოლო ჩლიქები-„აზი-ბეკები“, მაგრამ დაფუთვულ მლოდი-ნას ამდენის გარეგნის თავი სადღა პტონდა, ან სხვა ღრას პტონია კი? „შეგახსენებთ, რომ თავი ბაღში დადებისა და უკან შექრომის გარდა სხვა ფუნქციის მატარებელიცაა.“

„საღვთო ზა მნიშვნა“ - ჩრდილო ფერდობისათვის დამახასიათებელი ატენტი-ით მიმართა არსებამ მლოდი-ნას და ფრთების ნერვიული ტკაცუნით შეერია ნისლისა და ბინდის კოქტელს. შვირე ხანი გამოხდა და მიაღწენ აუღოსაგან განმარტობით მღვარ პირქუშ ქოსს. მლოდი-ნას ადრე სმენდა შიშარევი ჩურჩულით მონათხობი, რომ ამ სახელში ბინადრობს შიგნი მატონის მატონის ქოსა ქოსივე. სტუმარმა ატახტებულ-ული ხელით შეაღო კარი.

მაგისტრი მატონისგან ბუნებრივ მიმდგარ საგარტელში ჩადგლიყო. „ტელნიატკა“ ეცემა, ღურჯი ბამბის რეიტუნი და თემა „სტაპოკები“, შესახვედაც კი ფეხბურთელ ვადერი გაბაევის მიაგაფდა. მასშინძელმა ატონმატის დაცლილ პოლ-ზში საში ღერი ბაღანი ჩადგრა და სტუმარს გაუწოდა, თან ასეთი თნტ-რუტეია მოაყოლა - პირველ ბაღანს შეხით გარეწოდ ხანძარში დანჯივ და სა-ქარაფელოში დესტაბილიზაცია დაიწყო-ბა. აქედან ცამეტი დღის თავზე მეორე ბაღანს ნბნ-ჯერ შემოიტარებ თავზე და თან ნარეების ებოსს მოჰყვები პირუტყ. ამის შემდეგად დესტაბილიზა-ლით დაუმორჩილებლობაში გადაიზრდება. შემდეგ დაელოდები რამაზანს, ჩაიპა-რები ბუნჯერში და ბუდიონის მარშის დიდინში მესამე ბეწვს ცხვირზე მიისვ-მთისვამ, თან ცართელ პილს ბელუკ-ულმა მოისვრო იმ მიმართულებით, სა-იღანაც საქათველოში მზე ამოდის. გა-მთენიოსას მრგვალებას ხელისუფლება რესტაგრორებული აქნება, ხოლო მწვა-ნემა პარტია - რეპრესირებული....

ამის აქმა იყო და მაგისტრმა საბ-არელი კენესა ამოუშვა, ბაყაყად გად-აიქცა და ბუნებრივ ისკუპა. სულ მალე მისგან მყრალი სუნით დარჩა და ამ-დენად, მლოდი-ნამ ვეღარ გაარკვია, თუ ქოსა კაცის სხეულს რამეღ ნაწილს ეკუთვნოდა ეს საეჭვოდ დაკლანჯილი 3 დერი ბაღანი. მხოლოდ ასოციაციით ამ-ოტივტივებული სიტყვები უტრიალდება თავში - ფანჩატური, იანიჩარი, ფანჯ-არა, ბეშ ღურთი....

ახლა მრგვალები გაზაფხულის შიქა-ტეხილებსდა ელიან, ხოლო ნუგოთ ფორ-სირბით იზუხბაგს „ნარეებს“ უკუღმა. თუ ნიჭი ეყო და ვაიზუთბა, შე ხომ ჩემი არ ამდებდა და არც შენ დაგეყ-რება ხერი, ჩემი მკითხველი!

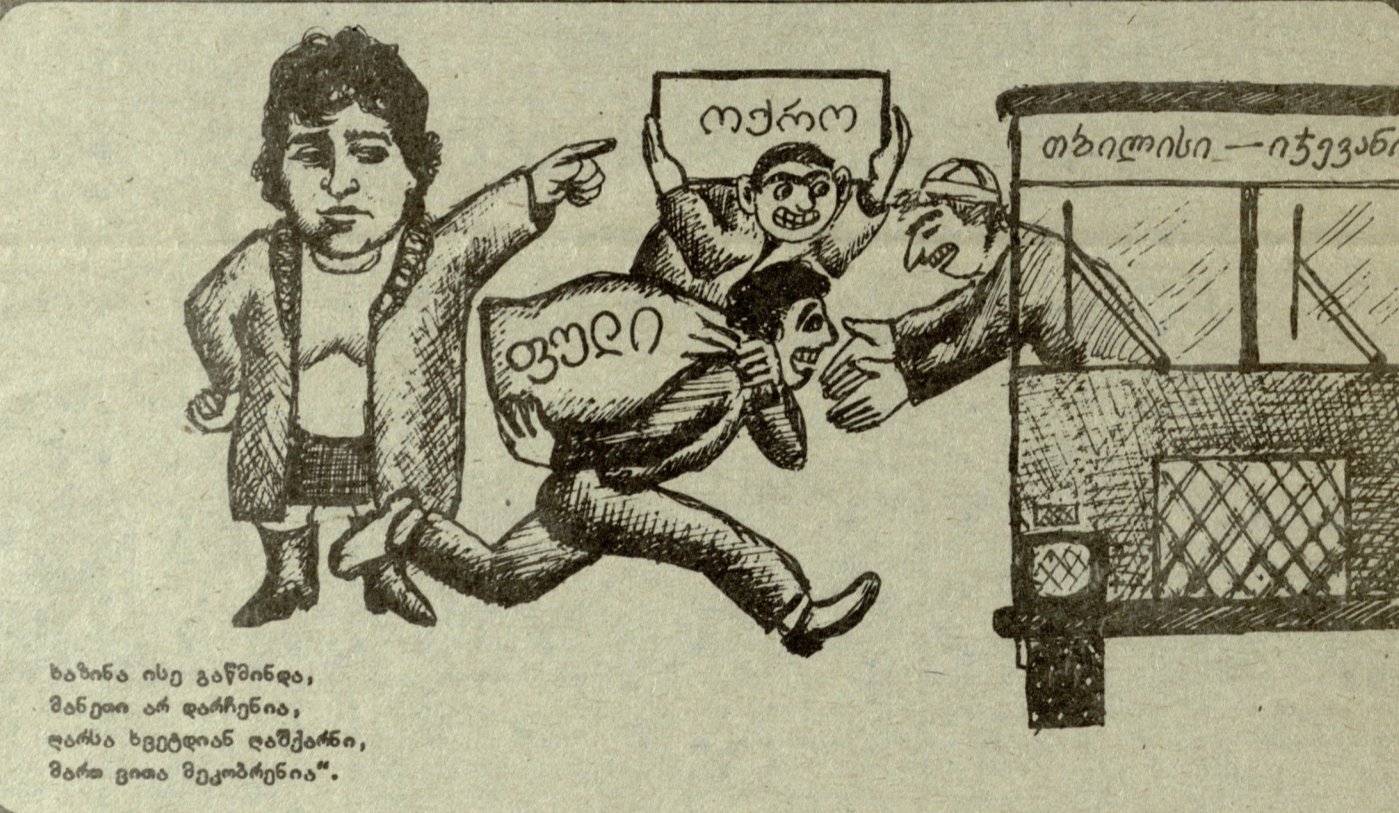
ეღვარ პოს ამხანაგი

თუ ვსურთ იცინოთ კიდე და კიდე, კვლამ დაიდათ ოჯახში „ბიდე“!
 ასე ვუხდი სამაგიეროს იუმორისტულ გაზეთ „კიდეს“ ძველი ანექლოტებით ფონს გასცდის მცდელობისათვის, აგრეთვე სხვა იუმორისტულ გამოცემათა იგნორირებისათვის!

ზოგ-ზოგიერთ პოლიტიკოსს მხოლოდ იმას ვუკვირთ - ნუ ბანცალებს ზიანდაცადა ინდაურის გუკივით. იმდენს ბოდავს, რომე აზრებს ცეღარ ბერთანებს, თავს ხომ ირეტიანებს და ხაღსაც არეტიანებს. სულ არაა პოლიტიკა საქმე მორწმუნებული, ჩამოშორდი, ხომ არა გაქვს შმაო დაგინებული?

„ღიანოზი დასმულია: ნაციონალ-პოპულიზმი, - დღევანდელი ქართული შეურთავებელი, რადიკალური ოპოზიციის აცადმყოფობა, რომელიც განკურნებას ემორჩილება, საამისოდ სწორი მკურნალობაა საჭირო. როგორი? კომ-პლექსური, კლინიკური.“

ავთანდილ გველესიანი
 „ახალგაზრდა ივერიელი“
 21 დეკემბერი 1991 წ

ეს ფასტვირი გაზეთი ძვირფას მკითხველს ეძღვნება, რა გენა, თუკი სტამბიდან ნაკლებ ფასად ვერ ძვირება, უამრავი ფული ღრას რაკი კონსპირაცია, რადგან გამომცემელსაც შიშით გასდის ... წია, მუქმად გაგაცინებდი, ჩვენ რომ ციყთ მარტონი, მანც ცუ შემიკურახებ, გკოცნი შენი ავტორი.

ოცდაათი მოლაღატე შარაგზაზე გდია, საქართველოს მოლაღატეს ოცდაათი ტყვია.... „კალაშნიკოვს“ ეძახიან „აკაემი“ პქვია, მის მჭიდვეში მიდის ზუსტად ოცდაათი ტყვია, უსტვენს იაღონივით და სისწრაფე აქვს მერცხლის, მიდი ახლა და არკვიე, ტყვიაა თუ ვერცხლი, ერთ მიტინგზე, შურისგების ოცდაათი ტყვია, მერტიარა, ციცქნა გოგოს ჩვენთვის მოუძღვია. ვისგან ალბათ უნებლიედ, ვისგან კიდევ ნებსით, მოლაღატის ხატსა პქმინდა ეს ბრიყვული ლექსი. ამ ტყვიებმა ბოლს ბევრი კერა დააქცია, დამწერსა და დამფასებელს, ყველას სისხლი სცხია.

როს სომხები კითხულობდენ-„ინჩ მახალო ვალისა“, უფრო რთლად იყო საქმე თუშმალაანთ ქალისა, მან თავისთვის პარიზული მოიგონა მისია, აქ რა ფეხებს მიკეთებდა, ან იქ რის მაქნისია, მიდი, თუშმალ, ინაგარდე, ანიავე ვალუბა, შენ თუ შენსას გაისწორებ, ხაღს პენსიაც არ უნდა.

გამ, დრონი, დრონი, ნაგემნი მრგვალად, მოგვიტირადდენ ძალიან მყრალად!

ენის გასატეხი ორატორთათვის მდგომრი გვეფიფს, გვბრჭყოლავს, გგრხვლებს, გვღრნის და გვეპქენის, ბრბოდა გვეწონის, თავს გვაგარგინს, გვეხრეწს და გვბრდვენის, გვეცხენია, ისე გვესვრის, ვდგრტვინთ და გვეყინს, შევბას გვავრის, მბრწყინი რომ მაინც ბრწყინს.